

[Jensen-Brobj.]

For det første vilde vi ved Ændringsforslag Nr. 21 tage det private Byggeri med i Loven. Det vilde have haft den Betydning, at der vilde være kommet Gang i Byggearbejdet. Saa længe man holder det private Byggeri ude, bliver det ikke til noget med Byggeriet. Der bygges alt i alt i et Normalaar her i Landet for 250 Mill. Kr., og deraf har det private Byggeri den altovervejende Del. Derfor er det meget forkert at holde det ude, naar Staten stiller Laan til Raadighed. Som Loven nu vedtages, er det kun Kommunerne og de socialistisk styrede kollektive Fagforeningsbyggeforeninger, man hjælper. Systemet er: Vi hjælper vore egne, og saa kan de andre klare sig selv.

For det andet vilde vore Ændringsforslag have hindret, at de Bygninger, som Loven stiller Midler til Raadighed for, bliver bygget for den velhavende Del af Befolkningen. Man kan vel ikke kalde det Luksusbyggeri, men det bliver kun den velstaaende Arbejderklasse og Middelklasse, som faar Gavn af disse Lejligheder, og ikke den økonomisk svage Del af Befolkningen. Systemet er det samme, som jeg nævnte før: De, der skal hjælpes, skal først og fremmest være vore egne.

For det tredje vilde vore Ændringer have givet Loven et socialt Præg, og mange af de allerdaarligst stillede Familier, der ikke kan betegnes som børnerige, vilde faa en Huslejhjælp, som de i høj Grad trænger til. Man kan vel nok sige, at denne Hjælp faar de gennem Kommunerne i Form af Socialhjælp. Men vort Forslag vilde have afløst Kommunerne og sikret, at Hjælpen blev givet til gode og sunde Boliger. Nu faar de maaske nok Hjælpen, men det er til tarvelige og usunde Boliger. Det kunde se ud til, at der ikke inden for Regeringspartierne er nogen rigtig Interesse for at hjælpe denne Del af Byernes Befolkning. Maaske man ikke regner dem for at høre til sine egne. Jeg gør opmærksom paa, at efter at det konservative Ændringsforslag, som vi støttede, nu er stemt ned, kan Hjælp til de børnerige Familier ikke gives til andre end dem, som kommer til at bo i de Lejligheder, som opføres efter denne Lovs begrænsede Bestemmelser. Kun de faa Familier, som er saa heldige at faa Plads i disse Boliger, der jo slet ikke slaar til til det normale Behov, kan faa Huslejenedsættelse, og da disse Lejligheder i Almindelighed er for dyre for disse økonomisk uheldigt stillede Familier, bliver Hjæl-

pen, som Loven yder, kun for de Familier, som er økonomisk bedrestillede.

Der er altsaa nok at kritisere i dette Lovforslag, og Venstre ønsker at pege saa kraftigt som vi kan paa den Kendsgerning, at vore Ændringsforslag vilde have gjort Loven meget bedre og navnlig have hjulpet den økonomisk svage Del af Befolkningen til bedre og sundere Boliger, samtidig med at der kunde komme mere Arbejde i Gang.

Ved anden Behandling udtalte jeg, at Regeringens Ændringsforslag havde gjort Loven mere tiltalende for os, og navnlig pegede jeg paa den Betydning, det nye Kapitel III havde, hvor der stilles 5 Mill. Kr. til Raadighed fra Statskassen i Finansaaret 1938—39 til Statsgarantier for Laan til privat Byggeri, Garanti, som gives for oprykkende sekundære Prioritetslaan til Beboelsesejendomme, der opføres af private til Brug for den mindrebemidlede Del af Befolkningen og til Parcel- og Rækkehusbyggeri. Jeg beklager, at det Underændringsforslag, som vi havde stillet dertil, hvor man tog de faa Ord ud „med indtil 4 Lejligheder“, blev stemt ned, og jeg haaber, man vil tage dette Spørgsmaal op i det andet høje Ting, naar Lovforslaget kommer til Behandling der, fordi jeg synes, der er noget urimeligt i, at man ikke skal have Lov til at bygge en Form for Huse, som er meget almindelig ude i Provinsen, hvor man opfører Huse med f. Eks. to 3 Værelsers Lejligheder i Stuen, to 3 Værelsers Lejligheder paa første Sal og indretter Loftetagen som Mansardetage med to 2 Værelsers Lejligheder. Det er mit Haab, at det paa dette Punkt maa lykkes i det andet høje Ting at faa en Ændring gennemført.

Det forlanges ved denne Statsgaranti, at den Kommune, hvori der bygges, skal tage Halvdelen af Risikoen ved Garantien. Disse Laan maa ikke overstige 30 pCt. og i Forbindelse med foranstaaende Prioriteter ikke overstige 80 pCt. af enten den samlede Anskaffelsessum for Ejendommen eller af Ejendommens Værdifastsættelse ved Vurdering til Stempelfrihed efter Loven af 7. August 1922. Det er Indenrigsministeren, som afgør, hvilken af de to Former der skal bruges, naar Garantien gives. Hele dette Kapitel er en Indrømmelse til det private Byggeri, som i det væsentlige kommer Provinsen til gode, og det er denne Indrømmelse, som til sidst har været afgørende for mit Parti. Uden den vilde vi ikke have stemt for Loven ved tredje Behandling.